

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/2/2021
Identifikačné číslo spisu: 7218010114
Dátum vydania rozhodnutia: 07.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7218010114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného Y. L. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného Y. L. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Silvie Benhatchi proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. februára 2019, sp. zn. 8To/65/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b), písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. L. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom z 31. mája 2018, sp. zn. 3T/7/2018 uznal obvineného Y. L. vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v N. na Q. ulici č. 12 dňa 23.8.2017 v čase od 05:50 hod. do 18:00 hod. preliezol cez drevený plot so vstupnou bránou, následne prestrčil ruku cez vetračku plastového okna v pivničných priestoroch rodinného domu, ktoré otvoril a cez neho vnikol do domu, odkiaľ zo zásuviek nočných stolíkov v spálni odcudzil 2 ks prsteňov zo žltého kovu, 2 páry náušnic zo žltého kovu, 1 ks retiazky zo žltého kovu a z miesta následne ušiel cez 160 cm vysoké pletivové oplotenie v zadnej časti záhrady patriacej k rodinnému domu, pričom ho poškodil, čím takto poškodenej W. U., nar. XX.X.XXXX, bytom N., Q. č. XX spôsobil krádežou škodu vo výške 1.172,62 eur, pričom takéhoto konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Košice II zo dňa 15.7.2015, sp. zn. 7T/71/2015 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Súd mu za to uložil podľa § 212 ods. 4, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 5, § 36 písm. l) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Na podklade odvolania obvineného voči uvedenému rozsudku okresného súdu, Krajský súd v Košiciach uznesením Zo 4. februára 2019, sp. zn. 8To/65/2018, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Y. L. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. h) Trestného poriadku, následne doplnené prostredníctvom okresným súdom ustanovenej obhajkyne JUDr. Silvie Benhatchi.

Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania, obvinený uviedol, že trest vo výmere 78 mesiacov, ktorý mu bol uložený prvostupňovým súdom považuje za prísny, pričom nezohľadňuje účel trestu hľadiska prevencie. Citoval § 34 ods. 4 Trestného poriadku. Poukázal, že má 30 rokov, k spáchaniu trestného činu sa priznal, tento oľutoval, poškodenému sa ospravedlnil a prejavil snahu o náhradu spôsobenej škody. Pripomenul, že v čase spáchania trestného činu prišiel o prácu a nemal žiadne finančné prostriedky na živobytie a ani na bývanie. Podľa neho, súd tieto skutočnosti nebral pri výmere trestu do úvahy. Následne sa vyjadril k primeranosti trestu pri zachovaní princípu proporcionality, funkciám ukladaných trestov a o treste ako najzávažnejšom zásahu štátu do základných ľudských práv páchatel'a, ktorý nesmie byť ukladaný mechanicky a bez zvážen'ia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Poukázal na potrebu spravodlivého ukladanie trestov a individualizáciu trestu.

Podľa jeho názoru, konajúce súdy mu nedoručili vyjadrenia prokurátora k jeho odvolaniu, ktoré podal proti rozsudku okresného súdu, čím došlo k znevýhodneniu jeho postavenia obžalovaného a k odopretiu možnosti vyjadriť sa k tomuto podaniu. Preto v záujme kontradiktórnosti konania bol konajúci súd povinný ho informovať aj v prípade ak sa prokurátor k podanému odvolaniu nevyjadril. Je toho názoru, že konajúce súdy porušili jeho základné právo na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd. Následne citoval uvedené ustanovenia a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Na základe uvedeného je toho názoru, že súdy hrubo porušili Ústavu Slovenskej republiky, ako aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Preto navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon a súčasne zrušil predmetné uznesenie krajského súdu a všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce a vec prikázal krajskému súdu, aby vec opätovne prejednal a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného Y. L., doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu zrekapitulovala priebeh doterajšieho konania i obsah predmetného dovolania. Konštatovala, že ide o podanie dovolania oprávnenou osobou, prostredníctvom obhajcu a bola zachovaná lehota na jeho podanie. K dovolaniu uviedla, že uplatnené dovolacie dôvody boli už súčasťou argumentácie obhajoby obvineného v rámci prvostupňového a odvolacieho konania. Podľa jej názoru nedošlo k zásadným porušeniam práv obvineného v rámci prípravného konania, ako aj konania pred súdom, nakoľko mal ustanoveného obhajcu, a teda mohol realizovať všetky svoje procesné práva v trestnom konaní tak, ako mu ich priznáva § 34 a nasl. Tr. por. V rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku uviedla, že súdnemu konaniu predchádzalo rozsiahle dokazovanie v rámci prípravného konania, skutkový stav bol náležite zistený a dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, boli vykonané zákonným spôsobom. Obvinený na začiatku hlavného pojednávania po zákonnom poučení urobil vyhlásenie, že je vinný a súd prijal uznesením prehlásenie obvineného o priznaní viny. Následne súd pri rozhodovaní u uložení trestu postupoval podľa zásad uvedených v § 34 a nasl. Trestného zákona Pripomenula, že súd hodnotil jeho priznanie a úprimnú ľútosť ako poľahčujúcu okolnosť. Nakoľko prevažoval pomer priťažujúcich okolností, dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného zvýšil o jednu polovicu a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 78 mesiacov, ktorý považuje za primeraný k závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj k osobe obvineného, ktorý bol doposiaľ 8x súdne trestaný a pred spáchaním súdených trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody v r. 2011 a v r. 2013, pričom bol dňa 08. októbra 2013 podmienene prepustený na slobodu. Následne súdený zločin dňa 23. augusta 2017

spáchal opätovne, a to v dobe podmieneného prepustenia. Záverom uviedla, že obvinený neuviedol žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo potrebné modifikovať dovolaním napadnuté právoplatné rozhodnutie súdov. Na základe uvedených skutočností navrhla dovolanie obvineného Y. L. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Dovolací súd nahliadnutím do predloženého spisového materiálu zistil, že vyjadrenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II k dovolaniu obvineného už súd prvého stupňa nedoručoval obvinenému, iba jeho obhajkyňi, a to aj napriek tomu, že uvedené podanie obsahuje podstatnú argumentáciu, a v takomto prípade si zásady spravodlivého procesu vyžadujú, aby vyjadrenie podané k dovolaniu bolo zaslané ako samotnému dovolateľovi a jeho právnenému zástupcovi, tak aj ostatným stranám konania, ktoré by rozhodnutím o dovolaní mohli byť priamo dotknuté, tak, aby mali možnosť sa s nimi oboznámiť a v súdom určenej lehote k nim vyjadriť. Súčasne zistil, že v spisovom materiáli absentujú potvrdenia o doručení a prevzatí dovolania Okresnou prokuratúrou Košice II, ako aj potvrdenia o doručení a prevzatí vyjadrenia prokurátorky obhajkyňou obvineného. Okrem toho dovolací súd poukázal, že spis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený bez vyznačenej doložky právoplatnosti na rozhodnutí súdu druhého stupňa v zmysle § 62 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy. Súčasne zaviazal prvostupňový súd, aby po odstránení nedostatkov spis opätovne predložil dovolaciemu súdu

Po odstránení nedostatkov predložil prvostupňový súd opätovne spis dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len "najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) v intenciách § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, pričom zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z podstaty podaného dovolania a jeho doplnenia vyplýva, že námietky obvineného, rešpektujúc nenapadnuteľnosť (ním podaným dovolaním) výroku o vine založeného na jeho, prvostupňovým súdom prijatom, vyhlásení o vine (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku), smerovali výlučne voči výroku o treste a práve na obhajobu. Jeho zrušenia a následnej zmeny vo svoj prospech sa dovolateľ domáhal, vecne dôvodiac neinformovaním súdu o vyjadrení prokurátora k jeho odvolaniu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dôsledným nezohľadnením zásad ukladania trestov ustanovených v § 34 ods. 1 Trestného zákona, a to nepriznaním poľahčujúcich okolností podľa Trestného zákona.

S ohľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. h) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prichádza do úvahy len v prípade, ak obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa. Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným. Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal, že v rámci odvolacieho konania mu nebolo zaslané vyjadrenie prokurátorky k jeho odvolaniu, resp. nebol konajúcim súdom informovaný, že prokurátorka nepodala vyjadrenie k jeho odvolaniu, aby bola zachovaná kontradiktórnosť konania, a teda že prokurátor mal možnosť oboznámiť sa s odvolaním obvineného, zatiaľ čo obvinený túto možnosť nemal.

Z ustanovenia § 257 ods. 5 Tr. por. vyplýva, že proti rozsudku vyhlásenému po prijatí vyhlásenia obvineného o vine možno podať dovolanie len z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom hoci v § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt,

ktorému toto právo prislúcha, jeho výkladom v spojení s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní [§ 369 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 372 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku] treba dospieť k nepochybnému záveru (judikovanému Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení zo 14. apríla 2016, sp. zn. 6Tdo/3/2016, uverejnenom v Zbierke pod č. 12/2017), že proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) môže dovolanie podať len minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "minister spravodlivosti"), a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku].

Okrem toho najvyšší súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky p. zn. I. ÚS 695/2013 z 4. júna 2014, podľa ktorého rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade predovšetkým s dohovorom), najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim.

Odhliadnuc od vyššie uvedenej judikatúry najvyššieho súdu, po dôkladnom preskúmaní spisu bolo zistené, že dňa 01. júna 2018 bolo prvostupňovému súdu doručené odvolanie obvineného prostredníctvom jeho obhajcu a súčasne aj obvineným. Následne dňa 13. júna 2018 bolo doručené odvolanie otca obvineného a 29. júna 2018 boli prostredníctvom obhajcu obvineného doručené dôvody odvolania. Následne tieto odvolania spolu s doplnením dôvodov boli doručené Okresnej prokuratúre Košice II dňa 04. júla 2021. Zo spisu je zrejmé, že do vyhlásenia uznesenia krajského súdu, nebolo doručené písomné vyjadrenie prokuratúry. Z tohto dôvodu prvoinštančný a ani odvolací súd nemohli doručiť obvinenému vyjadrenie, nakoľko sa prokuratúra k odvolaniu nevyjadrila. Okresný a ani krajský súd neporušili zásadu kontradiktórnosti konania, keďže Trestný poriadok explicitne neupravuje povinnosť informovať obvineného o nevyjadrení sa prokurátora, či niektorej z procesných strán konania. Keďže neinformovanie obvineného o tejto skutočnosti nepredstavovalo žiaden nový dôkaz, návrh a ani pripomienku, v tomto prípade nešlo o porušenie zásady kontradiktórnosti konania.

Vzhľadom na tieto skutočnosti musel odvolací súd vo vzťahu k námietke obvineného, subsumovanej pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konštatovať, že tento bol uplatnený neopodstatnene.

Vyslovenia naplnenia dikcie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku sa obvinený domáhal z dôvodu nezohľadnenia zásad ukladania trestov ustanovených v § 34 ods. 4 Trestného zákona a tým uloženia neprimerane vysokého trestu.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. por. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a pritŕažujúcich okolností.

S výhradami dovolateľa smerujúcimi voči nepriznaniu poľahčujúcich okolností vyjadrených v § 34 písm. 4 Trestného zákona sa podrobne vysporiadal už okresný súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, že pri rozhodovaní musel prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a pritŕažujúcich okolností. S úvahami a právnymi závermi odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu stotožnil aj najvyšší súd.

Vo vzťahu k výhrade obvineného, vyčítajúcim súdom nižšieho stupňa nerešpektovanie zásad ukladania trestov vyjadrených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, dovolací súd úvodom pripomína znenie

ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že na naplnenie v ňom vymedzeného dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby v prerokúvanej veci bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa, alebo bol trest uložený mimo rámca trestnej sadzby. Iné pochybenie spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení kritérií uvedených v § 34 až § 39 Trestného zákona a v dôsledku toho uloženie neprimerane prísneho (alebo naopak mierneho) trestu, nie je možné dovolaním vytýkať prostredníctvom uvedeného dovolacieho dôvodu. Obvinený môže namietat len nezákonne uložený trest mimo hraníc trestnej sadzby, prípadne neprípustný trest, nie však voľnú úvahu súdu pri ukladaní trestu a hodnotenie svojej osoby, pokiaľ je trest uložený v rámci zákonom určenej trestnej sadzby (R 5/2011).

Záverom sa k tejto časti dovolania obvineného žiada opätovne pripomenúť, že samotná neprimeranosť uloženého trestu nepredstavuje žiaden relevantne uplatniteľný dovolací dôvod. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane pripomína, že primeranosť uloženého trestu sa v dovolacom konaní neskúma.

Na základe konštatovaného nemohol dovolací súd považovať za daný ani dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd musel obvineným podané dovolanie vyhodnotiť vo vzťahu k napadnutému výroku o treste ako nedôvodné a ako také ho v zmysle § 382 písm. b), písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Len pre úplnosť, dovolací súd dodáva, že pokiaľ ide o podania spísané výhradne obvineným, tie nespĺňajú kvalitatívne kritérium požadované ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého môže obvinený podať dovolanie, respektíve aj akékoľvek iné podanie, len prostredníctvom obhajcu. Najvyšší súd aj napriek tomu, rešpektujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09, pri svojom rozhodovaní prihliadol na ich obsah, v značnej časti totožný s obsahom dovolania podaného prostredníctvom obhajcu, pričom ani výhrady dovolateľa, neuvádzané v podaní obhajcu, nemali, s ohľadom na vyššie uvedené závery vyslovené na margo nenaplnenia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. h) Trestného poriadku, dopad na zmenu rozhodnutia o tomto dovolaní.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.